

ליל שבת קודש פרשת שמיני ה'תשס"ד

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ט המדבר ממדת התשובה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (בסוף התורה), ודע, שעיקר התשובה השלימה היא כשאדם עובר באלו המקומות ממש שהיה מקודם התשובה, כל אחד לפי מה שעבר עליו בימים הקודמים, וכשעובר באלו המקומות והענינים שהיה מתחילה ממש, ועכשיו פונה עורף מהם וכופה יצרו לבלי לעשות עוד מה שעשה, זהו עיקר התשובה השלימה ורק זה נקרא תשובה, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר מדת התשובה השלימה שתהיה תשובת המשקל, היינו שיעיד עליו היודע תעלומות שלא ישוב לכסלה עוד (עי' רמב"ם ריש הלכות תשובה), ולכן לא יספיק עם חרטה וודיוי לבד, רק עיקר שלימות התשובה הוא כשבא לאותו מקום ומצב שהיה מקודם בעת העבירה, ועכשיו פונה עורף ממנה, וכופה את יצרו לבלי לעשות עוד מה שעשה, זה נקרא תשובה שלימה ואמיתית, כי אז יש עדות נאמנה שאינו חוזר לכסילותו עוד, וששינה את דרכו הרע לגמרי, ולכן בל יחלש דעת האדם, אם מוציא את עצמו באותו מקום ומצב שהיה מקודם שעשה תשובה, ויש לו עוד הפעם אותו הנסיון, כי דרך הבעל דבר להחליש את דעת האדם, ולומר לו הלא תראה שאתה באותו מקום ומצב שהיית מקודם, ולא פעלת שום דבר בתשובתך, כי הלא יש לך עדיין אותו נסיון שהיה לך מקודם, אבל אל יחלש דעתו מזה כלל, רק אדרבה, יידע שעכשיו יזכה לתשובה שלימה באמת, כי מן השמים רוצים לראות איך יהיה באותו מעמד ומקום שהיה אז, ועכשיו יפנה ערפו ממנה ולא ישוב לכסילותו עוד, ובזה יהיה עדות חיים שעשה תשובה שלימה ולא יחזור לסורו, וכדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה בסופו) שבזה טועים החסידים הרבה, שפתאום נדמה להם שנפלו מעבודת ה', ובאמת אין זה נפילה כלל, רק מחמת שצריכין לעלות ממדריגה למדריגה, ואז מתגברין מחדש הקליפות, על כן צריכין להתגבר כנגדם בכל פעם מחדש ולהחזיר ולהכניע אותם, עיין שם, כי כל זה יהיה תשובתו השלימה באמת, ולכן אשרי מי שזוכה לעשות לעצמו חשבון הנפש,

ומיד שמוצא את עצמו באותו מקום ומצב שהיה מקודם, הוא מתגבר בכוח גדול לעשות תשובה, ולשנות את דרכו הרע, כי אז יהיו נמחלין כל עונותיו, ויזכה לתשובה שלימה ואמיתית, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את קרבן אהרן ביום השמיני למילואים, וכמו שכתוב (ויקרא ט') "קח לך עגל בן בקר לחטאת וגו'" ופירש"י, להודיע שמכפר לו הקדוש ברוך הוא על ידי עגל זה על מעשה העגל שעשה, ולכאורה למה צריך להודיע לו על ידי אותו הדבר ממש, הלא יש לנו כלל שאין קטיגור נעשה סניגור, וכמו שאלת הגמרא בראש השנה (כ"ו. ע"ן שם מה שהגמרא מתרצת), אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי במדת התשובה יש ענין דייקא שיהיה באותו מצב ומעמד שהיתה בשעת החטא, ולכן דייקא מחמת שהיתה החטא על ידי לקיחת אהרן מידם את הזהב, שנתאספו על אהרן שיעשה להם עגל, ואהרן כיוון לדחות אותם, אבל לא הועיל, לכן עתה יהיה כפרתם באותו ענין ממש, קח לך עגל בן בקר לחטאת וגו' והקרב לפני ה' ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש שני שנה תמימים לעולה, שעל ידי לקיחת עגל בן בקר להקריב לקרבן לפני ה', יהיה תשובת המשקל על מה שלקח מידם את הזהב לעשות העגל, כי הוא חטא רק במעשה, אבל במחשבה לא חטא כלל, כי כוונתו היתה לשם שמים לדחות אותם, ולכן העגל שלו הקריב לחטאת לכפר על "מעשה" העגל, אבל ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימים לעולה, שאצלם היה העגל גם לקרבן עולה, כי הם חטאו גם במחשבה, והעולה בא לכפר על המחשבה כידוע (עי' כאן בפירוש ה"כלי יקר" מענין זה), וזהו ועגל וכבש בני שנה תמימים לעולה ושור ואיל לשלמים וגו' ופירש בעל הטורים, כבש לכבוש מעשה העגל, ואיל שהיה מרקד לפניהם כאיל, עיין שם, נמצא שעכשיו על ידי קרבנות אלו לה' יהיה תשובת המשקל ממש, כי לקחו אותם הדברים שהיה להם בשעת החטא, שזהו עיקר התשובה כנ"ל, והשם יתברך יזכינו לעשות תשובה שלימה באמת, ונזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת שמיני ה'תשס"ד

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה ממלך וקיסר מעשה ב' דף מ"ו עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, אחר כך כשהקיצו משכרותם נזכרו השרים מה שאמרו, ונתביישו בעצמן מהמלכה, שאמרו דבר כזה, אך הלא היא גם כן בעצמה אמרה זאת, והיא גם כן נתביישה מפניהם, אך הלא גם הם אמרו זאת והתחילה לדבר מזה ונסכם ביניהם כן ונתחתנה היא עם הדאקמאר (ובנ"ל היינו עם בת הקיסר שסברו שהיא דאקמיר כנ"ל) והלכו למדינתם, כי יש ענין של שכרות שאינו דווקא מיין, וכמו שכתוב (ישעיה נ"א) ושיכורת ולא מיין, היינו מרוב צרות ויסורים שעוברים על האדם הוא נעשה כמו שיכור שעברו יין, שאינו יודע איך לשית עצה לנפשו, ובשעת שיכרותו, מרוב צרות העוברים עליו, הוא בא אל החלטה גמורה שאין לו עצה ותקוה בעולם רק על ידי שיתקרב אל הרופא הגדול שהוא הצדיק, שזהו הבת קיסר כאן שמלובשת כמו רופא, שיתן לו עצה לנפשו, ולכן בשעת שכרות הוא מכריז ואומר שהיה מאד יפה שתישא המלכה את הבת קיסר, וכן המלכה בעצמה אומרת כן, כי כולם באים להכרה זאת באמת, שאין תקוה בלעדי הצדיק, אבל הבת קיסר אומרת להם, שיגידו כל זה בלי פה שתוי, רק יבינו תמיד גם לא בשעת שכרות, שעיקר תקותם על ידי הצדיק, ולא רק בשעה שעובר עליהם צרות ויסורים, כי בזה תלוי תיקון העולם, וכן היה, שאחר שהקיצו מן השכרות, נזכרו והתחילו לדבר מזה עוד הפעם, ואף על פי שנתביישו בתחילה, וכדרך בני אדם, שבשעה שרוצים להתקרב אל הצדיק, מתביישים משאר אנשי העולם מה יחשבו ומה יאמרו עליהם, אבל אחר כך, כשהיה להם קצת יישוב הדעת, באו אל ההכרה שאין עצה אחרת כלל, ומוכרחים להתקרב את צדיק כזה שיכול להורות אותם עצות טובות על כל דבר איך לצאת מכל הצרות, ולכן לבסוף התגברו על כל המניעות והחליטו בהחלטה גמורה שיתחתן המלכה עם הבת קיסר, שזה מרמז על תיקון השלם ועל התקרבות העולמות ביחד, שהמלכות של העולם העליון מתקרב ומתייחד עם הכתר של העולם התחתון, ונעשה תיקון השלם, והשם יתברך יזכינו להתקרב אל צדיקים אמיתיים, ונזכה לקבל מהם דרך החיים להתקרב אל השם יתברך באמת, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל בכלל ובפרט אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת שמיני ה'תשס"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויץ, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ז המדבר מתכלית הבריאה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), עיקר הבריאה היא בנין דישתמודעין ליה (וזהו בא מ"ב.), וכמו שכתוב (ישעיה מ"ג) לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, וגוף ונפש הם בחינת אדם ובהמה, חומר וצורה, חכמה וסכלות, בחינת אור וחושך וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר תכלית הבריאה היתה בכדי שיכיר האדם את הקדוש ברוך הוא, שזהו פירוש דברי הוזהר הנ"ל "בנין דישתמודעין ליה", היינו בכדי שיכירו אותו יתברך, ודבר זה נעשה על ידי האדם הנתון כאן בזה העולם המחובר מרוחניות וגשמיות, נפש וגוף, אדם ובהמה, חכמה וסכלות, אור וחושך, ועם כל אלו המניעות וההסתרות, יזכה להכיר את הקדוש ברוך הוא, שזה היה תכלית בריאת כל העולמות, שישתלשל למטה בריאה גשמי בזה העולם, ויחזור האדם ויכיר את הקדוש ברוך הוא מעולם השפל הזה, שזהו פירוש הפסוק הנ"ל, לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, שכל בריאת העולמות מראשית האצילות שהוא בחינת "כבודי", עד תכלית העשייה שהוא בחינת "עשיתיו", הכל היה בכדי לגלות כבוד השם יתברך, ודבר זה יכול להיות רק על ידי בריאת העולם הגשמי, כי בעולמות העליונים ששם הכל רוחני, הכל חוזר לאור האין סוף ברוך הוא, ושם אין חידוש בהתגלות כבודו יתברך, אבל בזה העולם הגשמי, שכבר יש גוף, ובהמיות, וחומר, וסכלות, והאדם מסובב עם הרבה חושך ומניעות, ואף על פי כן זוכה להכיר את כבודו יתברך, זהו חידוש שאין כמוהו, וזהו עיקר כבודו יתברך, שגם ממקומות רחוקות כאלו יזכו להכיר את הקדוש ברוך הוא, ולכן אל יחלש דעת האדם בראותו שעובר עליו כל מיני קטנות וירידות ובלבולים, והחושך מסבב אותו מכל צד, כי אדרבה דייקא על ידו יכול כבודו יתברך להתגלות ביותר, כי אם יזכה להכיר את הקדוש ברוך הוא מכל מה שעובר עליו, ויזכה למצוא כבודו יתברך בתוך החושך והמניעות וההסתרות שלו, דייקא הוא ישלים את כוונת הבריאה וכל העולם יעמוד בזכותו, כי זהו עיקר כבודו יתברך, כשזוכים להכיר אותו יתברך ממקומות הנמוכים והרחוקים דייקא, ומגלים לכולם שגם שם נמצא כבודו יתברך,

כי אזי נתעלה ונתקדש שמו יתברך עילא ותתא, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש (ריש פרשת יתרו), שדייקא כשנתקרב יתרו שהיה רחוק כל כך, עד שעבד כל עבודה זרות שבועולם, כשהוא נתקרב אל הקדשה, אז נתקדש שמו יתברך עילא ותתא (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י'), ולכן בשעה שאדם מרגיש התגברות חומריות גופו, והבהמיות שבתוכו ממשיך אותו לתאוות עולם הזה, והסכלות מתגברת עליו מאד, עד שחשוך סביבו מכל הצדדים, אז דייקא יש לו לדעת שיש לו הכח להפוך את הכל לכבודו יתברך, ולמצוא את קדושת נפשו ואור צורתו, עד שיתגבר החכמה דקדושה אצלו, ויאיר לו מאד מכל הצדדים, כי לגדולתו יתברך אין חקר, ואין הקדוש ברוך הוא מביא לאדם נסיון שאינו יכול לעמוד בו, וכל מה שעובר על האדם הא רק להזכיר אותו לשוב אליו יתברך בכל לבבו, ואם יקבל על עצמו יהיה איך שיהיה, שיחפש ויבקש כבודו יתברך בכל מה שעובר עליו, ויברח אליו יתברך בתפילה ובהתבודדות שיוציא אותו מן המיצר לבוא להכיר את כבודו יתברך, בודאי יהיה השם יתברך בעזרו לצאת מכל החושך והגלות שלו, ויאיר עליו אור גדול מגועם זיוו השכינה, עד שיעלה ויתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענן הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (ויקרא י') ולהבדיל בין הקודש ובין החול ובין הטמא ובין המהור ולזהירות את בני ישראל וגו', שעיקר עבודת הכהנים שהם הצדיקים שבכל דור, להורות לנשמות ישראל איך להבדיל בין הקודש ובין החול, ובין הטמא ובין המהור, היינו ההשגה הנ"ל, להבין שהעולם הזה כלול משני ענינים, רוחניות וגשמיות, נפש וגוף, שהם קודש וחול, טהור וטמא, ומיד שאדם מבין שהעולם כלול משניהם ביחד, ועיקר עבודתו צריך להיות להפוך את החול לקודש, היינו את הגשמיות לרוחניות, אזי עולה ומשלים כוונת הבריאה שהיתה "בגין דישתומדעין ליה", וזוכה להכיר את כבודו יתברך באמת, אשרי מי שזוכה להשגה זו באמת.

וזהו פירוש מאמר חכמינו הקדושים (סנהדרין צ. שנהגים לומר לפני פרקי אבות), כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר (ישעיה ס') ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשי ידי להתפאר, היינו שהתנא מגלה לנו הסוד הנ"ל, שכל ישראל יש לו חלק לעולם הבא, היינו שבתוך כל בר ישראל יהיה מי שיהיה, אפילו הכי פחות והכי מגושם, יש לו חלק וקשר לעולם הבא, היינו לרוחניות אלקותו יתברך, כי כל אחד מישראל כלול מרוחניות ומגשמיות, מנפש ומגוף, מחומר ומצורה, שזהו דברי הפסוק "ועמך כולם צדיקים", היינו בתוך כל יהודי יש בו נקודה של צדיק,

וכמובא בזהר שכל יהודי על שם שנימול נקרא צדיק (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ג בסופו), כי כח המילה מכנים רוחניות אלקות בתוך גשמיות גופו, וזהו שממשיך הפסוק "לעולם ירשו ארץ", שבודאי לעולם גוף האדם ממשיך אותו לארציות ולגשמיות, שיירש לעצמו כל העולם הזה, אבל צריכין לדעת שכל זה מחמת תכלית עליון מאד, היינו בגין דישתמודעין ליה כנ"ל, שיזכה להכיר אותו יתברך, שזהו "נצר ממעי", היינו מה שיצרתי ונטעתי את האדם בתוך גשמיות עולם הזה, היתה בכדי "מעשי ידי להתפאר" היינו בכדי שאתפאר עם האדם הזה ששמתי אותו בעולם שפל וחומרי כזה, והוא יחזור ויכיר אותי גם משם, זהו ההתפארות הכי גדול שרק יש, כי דייקא על ידי שמכירים את הקדוש ברוך הוא ממקום רחוק כזה, נתקדש שמו יתברך בכל העולמות עילא ותתא, והקדוש ברוך הוא יזכינו למצוא כבודו יתברך בתוך כל פרטי החיים שלנו, ונזכה לקדש שמו יתברך בעולם, עדי נזכה לראותן בגאולתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

